díle, anebo při dočasné dispensaci od této povinnosti aspoň ve stavu sjízdném.

Námitky stížnosti proti tomuto zjevně judikátnímu obsahu nař. rozhodnutí bylo tedy uznati bezdůvodnými, což platí i o námitkách, jež z ústavního principu rovnosti chtějí vyvoditi právo nedbati positivních norem zákonných.

Všechny ostatní námitky jsou dílem bezpředmětny, dílem bezpodstatny, poněvadž o konkretisaci zásady žal. úřadem vyslovené bude rozhodnouti teprve úřadu revírnímu, jehož věcí bude zjistiti také, zdali a do jaké míry skutkové předpoklady pro použití právní zásady, žal. úřadem vyslovené, jsou dány.

Pokud jde o otázku útrat, neobsahují sice enunciát, ani direktivy revírnímu úřadu dané žádného dispositivního výroku, nicméně jest v odůvodnění obsažena určitá směrnice pro rozhodnutí úřadu nižší stolice i v této otázce. V řízení správním nelze však aspoň v zásadě enunciát přesně oddělovati od důvodů. Pokud tedy v nař. rozhodnutí obsažena je positivní direktiva prejudikující rozhodnutí úřadu revírního o otázce útrat řízení, nemá rozhodnutí toto náležitého podkladu, ježto pro bezpečné posouzení pravé vnitřní příčiny, pro kterou předmětné řízení bylo zahájeno, chybí potřebné předpoklady, dokud není o věci samé rozhodnuto. V tom spočívá podstatná vada řízení, pro kterou slušelo nař. rozhodnutí v této části zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 7452.

Zaměstnanci veřejní: I. Pokud kvalifikace zřízenců v jednotlivých resortech je vůbec nařízena, je ponecháno úvaze ústř. úřadu, jakým způsobem má kvalifikace býti určena. — II. O převodu zřízenců do požitků podle plat. zák. č. 103/26.

(Nález ze dne 5. října 1928 č. 15.850/27.)

Věc: František Š. v Košicích proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o převod do nových platů, podle § 200 odst. 3 zák. č. 103/1926.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l jest strážníkem uniformované stráže bezpečnosti v Košicích. Výnosem min. pro Slov. z 19. července 1926 byl převeden do požitků III. plat. stupnice 4. stupně podle zák. č. 103/26 s tím, že zvýšení služného podle § 31 plat. zák., vyhoví-li st-l zákonným podmínkám, nastane 1. července 1927. Ve svých námitkách proti výnosu tomu podaných namítal st-l, že dle staré úpravy měl nárok na požitky VI. plat. stupně od 11. května 1924 a že mu tedy dle § 190 plat. zák. resp. dle převáděcích tabulek k tomuto zák. přísluší nárok na příští zvýšení služného dnem 1. července 1926.

Nař. rozhodnutím nebylo námitkám těmto vyhověno v podstatě z toho důvodu, že st-l byl za rok 1924 kvalifikován posudkem »méně přiměřený«, v důsledku čehož rok tento ve smyslu § 197 plat. zák., dále se zřetelem na předpisy §§ 16 a 31 plat. zák., §§ 10 a 31 vl. nař. č. 295/22

a odst. 3 § 3 zák. č. 541/19 není do postupu započítatelným. V důsledku toho dospěl žal. úřad k tomu výsledku, že st-l měl k 1. lednu 1926 započítatelnou služ. dobu 10 roků, 7 měsíců, 19 dnů, čili dle § 197 odst. 2 plat. zák. okrouhle dobu 10 roků 6 měsíců, takže mu k 1. lednu 1926 příslušely požitky III. plat. stupnice 4. stupně s přebytkem 1 roku 6 měsíců. Zvýšení služného postupem do vyššího stupně mělo by tedy nastati dne 1. července 1927. Ježto však st-li byl podle ustanovení § 37 vl. nař. č. 295/22 uložen disc. trest »vyloučení z postupu do vyšších platů na dobu šesti měsíců,« zvýší se služné st-lovo — vyhoví-li zák. podmínkám — podle § 31 plat. zák. dnem 1. ledna 1928.

O stížnosti uvažoval nss takto: — — — —

Spor se omezuje na otázku, zda rok 1924, v němž st-l byl kvalifikován »méně přiměřeně«, jest započítatelným do doby rozhodné pro stanovení výše služného ve smyslu § 190 odst. 2 resp. ve smyslu § 197 plat. zák.

Dle tohoto zák. předpisu jest pro zařazení zřízenců do nových platů započítatelnou ona doba, kterou státní zaměstnanec ve služ. poměru, v němž se převádí, skutečně ztrávil a která podle dosud platných předpisů pro postup v tomto služ. poměru byla započítatelná. Podle § 10 posl. odst. vl. nař. č. 295/22, jímž ve smyslu § 2 zák. č. 230/22 upraveny byly poměry členů sboru stráže bezpečnosti, platí pro strážníky v mezích tohoto nařízení obecné předpisy o stát. zřízencích.

St-l má ovšem pravdu, pokud tvrdí, že pro zřízence nebyla služ. pragmatikou z r. 1914 kvalifikace předepsána. V § 157 služ. pragm. bylo však stanoveno, že v jednotlivých resortech může ústř. úřadem určení kvalifikace zřízenců býti nařízeno. Tímto předpisem zákonným nebylo však předepsáno, že by určení kvalifikace zřízenců příslušelo jedině kvalifikačním komisím, a bylo tedy ponecháno ústř. úřadům k volné jejich úvaze, jakým způsobem kvalifikaci zřízenců hodlají určiti.

Pokud pak jde o vliv kvalifikace na postup do vyšších stupňů služného dle schematu zřízeneckého, stanovil předpis § 4 čl. I. zák. č. 541/19, že podmínkou postupu jest uspokojivý výkon služby. Otázku, zda výkon služby byl uspokojivým, řeší si poukazující úřad sám. Nemusí tu býti výrok kvalifikační komise, ježto, jak svrchu uvedeno, předpisy služ. pragmatiky o kvalifikaci stát. úředníků pro zřízence neplatí. Mohl si tedy úřad úsudek onen učiniti i na základě kvalifikace, provedené podle interních předpisů. Že by výsledek kvalifikace této nemohl býti úřadu podkladem pro úsudek o tom, zda výkon služby byl uspokojivým, toho ani stížnost netvrdí. Rovněž nepopírá stížnost, že kvalifikace st-lova za rok 1924 byla nepříznivá.

Okolnost, že st-l o výsledku kvalifikace nebyl dříve zpraven, nezakládá ani nezákonnost nař. rozhodnutí, ani vadnosti řízení, ježto předpisy o kvalifikaci úředníků pro zřízence neplatí. St-l mohl by se arciť proti úsudku žal. úřadu o nepříznivé kvalifikaci resp. o neuspokojivém výkonu služby brániti ve stížnosti k nss podané námitkou, že úřad pro úsudek ten nemá dostatečného skutkového podkladu, stížnost však po této stránce žádných námitek neobsahuje. Stížnost nebyla tedy v žádném směru shledána důvodnou.